

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 08, 2014

Nummer 8, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:470](#) 04-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:472](#) 04-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:468](#) 04-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:479](#) 04-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:466](#) 04-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:473](#) 04-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:481](#) 04-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:487](#) 04-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:469](#) 04-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:480](#) 04-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:467](#) 04-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:477](#) 04-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:485](#) 04-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:488](#) 04-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:471](#) 04-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:476](#) 04-03-2014

RECHTSPRAAK

In het middel wordt onder meer aangevoerd dat het hof ten onrechte niet in dat oordeel heeft betrokken dat de bedoelde tekst een kunstuiting betreft, gedaan in de vorm van een zogenoemde rap waarin het ‘gebruikelijk is dat er stevige taal wordt gebruikt’. Deze klacht mist feitelijke grondslag. Met de overweging ‘wat er verder ook zij van het antwoord op de vraag of de (gehele tekst van de) rap van de verdachte als een uiting van (harde) rapcultuur dan wel als kunstwerk moet gelden’ heeft het hof immers tot uitdrukking gebracht dat ook indien de (gehele tekst van) de rap van de verdachte als kunstwerk zou moeten gelden, die enkele omstandigheid geen rechtvaardiging biedt voor bedreigingen tegen het leven gericht. In zoverre faalt dus het middel. Voor zover het middel voorts klaagt dat het hof het standpunt van de verdediging dat een Tweede Kamerlid ‘een dikkere huid’ dient te hebben en meer kritiek dient te aanvaarden onbesproken heeft gelaten, faalt het eveneens bij gebreke van feitelijke grondslag.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd tot het oordeel is gekomen dat de verdachte zich in de gegeven omstandigheden heeft schuldig gemaakt aan bedreiging tegen het leven gericht.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft geoordeeld dat de in de bewezenverklaring opgenomen uitlatingen van de verdachte een bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht als bedoeld in artikel 285 Sr opleveren. In het middel wordt onder meer aangevoerd dat het hof ten onrechte niet in dat oordeel heeft betrokken dat de bedoelde tekst een kunstuiting betreft, gedaan in de vorm van een zogenoemde rap waarin het ‘gebruikelijk is dat er stevige taal wordt gebruikt’. Deze klacht mist feitelijke grondslag. Met de overweging ‘wat er verder ook zij van het antwoord op de vraag of de (gehele tekst van de) rap van de verdachte als een uiting van (harde) rapcultuur dan wel als kunstwerk moet gelden’ heeft het Hof immers tot uitdrukking gebracht dat ook indien de (gehele tekst van) de rap van de verdachte als

kunstwerk zou moeten gelden, die enkele omstandigheid geen rechtvaardiging biedt voor bedreigingen tegen het leven gericht. In zoverre faalt dus het middel.

Voor zover het middel voorts klaagt dat het hof het standpunt van de verdediging dat een Tweede Kamerlid 'een dikkere huid' dient te hebben en meer kritiek dient te aanvaarden onbesproken heeft gelaten, faalt het eveneens bij gebreke van feitelijke grondslag. In de laatste alinea van de hiervoor weergegeven overwegingen ligt als oordeel van het hof besloten dat met hetgeen is overwogen over de bedreigende aard en het strafbare karakter van de uitlatingen van de verdachte de reden is opgegeven waarom dat standpunt van de verdediging niet opgaat.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:485

Zaaknummer: 12/04690

Wetsartikelen: 285 Sr

RECHTSPRAAK

De in het genoemde proces-verbaal vermelde pleitnotities ontbreken bij de op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad toegezonden stukken, zodat niet valt na te gaan wat de raadsman aan het in het middel bedoelde verzoek ten grondslag heeft gelegd en derhalve niet kan worden beoordeeld of de afwijzing van het verzoek door het hof toereikend is gemotiveerd.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek om [getuige 1], [getuige 2] en [getuige 3] als getuige te horen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De in het genoemde proces-verbaal vermelde pleitnotities ontbreken bij de op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad toegezonden stukken, zodat niet valt na te gaan wat de raadsman aan het in het middel bedoelde verzoek ten grondslag heeft gelegd en derhalve niet kan worden beoordeeld of de afwijzing van het verzoek door het hof toereikend is gemotiveerd.

Dit verzuim strijdt zozeer met een behoorlijke procesorde dat het, nu het blijkt door de advocaat-generaal ingewonnen inlichtingen zoals in de conclusie vermeld, onherstelbaar is, nietigheid van het onderzoek en van de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak meebrengt.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:467

Zaaknummer: 12/01398

Wetsartikelen: 434 lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

's Hof's overwegingen voldoen aan het motiveringsvoorschrift van artikel 359 lid 2, tweede volzin, Sv, en die bepaling noopte het hof niet tot een nadere motivering. Het oordeel van het hof dat de behandeling van een gedeelte van de vordering van de benadeelde partij m.b.t. de immateriële schade een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert is feitelijk en kan in cassatie slechts op zijn begrijpelijkheid worden getoetst. In het licht van de bewezenverklarde feiten en de inhoud van de ingediende vordering is dat oordeel niet onbegrijpelijk. Tot een nadere motivering was het hof niet gehouden.

Het voorgestelde eerste middel:

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2, tweede volzin, Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt inzake de bruikbaarheid van de verklaringen van [betrokkene 2] voor het bewijs van de feiten 1, 2 en 3.

De Hoge Raad overweegt als volgt:

Het hof heeft de in het verweer bedoelde fotoconfrontatie niet voor het bewijs gebezigd.

Blijkens hetgeen hiervoor onder 3.3.1 is weergegeven heeft de raadsman, voor zover thans van belang, ter terechtzitting in hoger beroep aangevoerd dat de verklaring van [betrokkene 2] onbetrouwbaar is omdat deze betrekking heeft op een bezoek dat plaatsvond op 21 september in plaats van 6 november 2008. In weerwil daarvan heeft het hof de door [betrokkene 2] afgelegde verklaring voor het bewijs bruikbaar geacht omdat het aangevoerde door de gebezigde bewijsmiddelen wordt weerlegd. Nu in die bewijsmiddelen in dit verband is vastgesteld dat [benadeelde partij] – over wie [betrokkene 2] verklaart dat hij die al zestien jaar kent – verklaart dat [betrokkene 2] op 6 november 2008 samen met een aantal Turkse mannen op bezoek kwam alsmede dat [betrokkene 2] over zijn bezoek verklaart dat hij 'aan de Turken [vroeg] of het opgelost was; zij zeiden dat het niet opgelost kan worden op dit moment

maar pas over een week omdat [benadeelde partij] over een week zou betalen', terwijl bewijsmiddel 9 inhoudt dat [betrokkene 2] vervolgens ruim een week later, op 16 november 2008, heeft gebeld met de vraag of de zaak was 'opgelost', voldoen 's hofs overwegingen aan het motiveringsvoorschrift van artikel 359 lid 2, tweede volzin, Sv en noopte die bepaling het hof niet tot een nadere motivering.

Het middel faalt.

Het voorgestelde tweede middel:

Het middel komt op tegen het oordeel van het hof dat de behandeling van een deel van de vordering van de benadeelde partij een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert.

De Hoge Raad overweegt als volgt:

Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 24 oktober 2011 heeft de raadsman van de benadeelde partij de vordering van de benadeelde partij nader toegelicht en daartoe aangevoerd, zakelijk weergegeven:

'Ik heb het Hof in het bezit gesteld van correspondentie die heeft plaats gevonden tussen het openbaar ministerie en mij betreffende de vordering van de benadeelde partij. Ik neem aan dat die correspondentie aan het dossier is toegevoegd. Verder wil ik het hof mededelen dat de verhouding van mijn cliënt met zijn kinderen en zijn ex-vrouw [betrokkene 5] momenteel weer goed te noemen is. Mijn cliënt handhaaft zijn vordering in volle omvang inclusief de vergoeding voor immateriële schade van € 6000,- die ook in eerste aanleg is opgevoerd.' Het Hof heeft de vordering van € 5.437 met betrekking tot materiële schade geheel en de vordering van € 6.000 met betrekking tot immateriële schade tot een bedrag van € 500 toegewezen, en de benadeelde partij voor het overige niet-ontvankelijk verklaard in haar vordering omdat wat dat gedeelte betreft 'behandeling van de vordering een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert'. Dat oordeel is feitelijk en kan in cassatie slechts op zijn begrijpelijkheid worden getoetst. In het licht van de bewezenverklarde feiten en de inhoud van de ingediende vordering is dat oordeel niet onbegrijpelijk. Tot een nadere motivering was het hof niet gehouden.

Het middel faalt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze elf maanden en twee weken, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:476

Zaaknummer: 12/00165

Wetsartikelen: 359 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Nu de rechtbank niet aannemelijk heeft geacht ‘dat aangever ernstige overlast zal ondervinden van het beluisteren van de geluidsopnamen door verdachte’, welke overweging de beslissing zelfstandig draagt, behoeft dit niet tot cassatie te leiden.

Het middel klaagt in de kern dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat artikel 34 lid 4 Sv in verbinding met artikel 187d lid 1 Sv niet van toepassing kan zijn op de enkele grond dat ‘in het onderhavige geval aangever en verdachte bekenden van elkaar zijn en de identiteit van de aangever daarom bekend is bij verdachte’.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het kennelijke oordeel van de rechtbank dat geen sprake kan zijn van de in artikel 187d lid 1 sub a Sv in verbinding met artikel 34 lid 4 Sv, bedoelde grond indien ‘aangever en verdachte bekenden van elkaar zijn en de identiteit van de aangever daarom bekend is bij verdachte’, getuigt van een onjuiste rechtsopvatting omdat zo'n beperkte uitleg geen steun vindt in de bewoordingen van de wet of in de wetsgeschiedenis.

Nu de rechtbank in dit verband echter tevens niet aannemelijk heeft geacht ‘dat aangever ernstige overlast zal ondervinden van het beluisteren van de geluidsopnamen door verdachte’, welke overweging de beslissing zelfstandig draagt, behoeft het onder 3.4 overwogene in het onderhavige geval niet tot cassatie te leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:487

Zaaknummer: 13/00884

Wetsartikelen: 187 lid 1 Sv en 34 lid 4 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft de verdachte voorafgaand aan zijn verhoor als verdachte beëdigd als getuige in de gelijktijdig behandelde zaak van zijn medeverdachte met de mededeling dat hij geacht wordt ‘hetgeen hij als verdachte verklaart in zijn strafzaak ook als getuige in de strafzaak van de medeverdachte te hebben verklaard’. Aldus heeft het hof zozeer gehandeld in strijd met een behoorlijke procesorde dat het nietigheid van het onderzoek en de naar aanleiding daarvan gegeven uitspraak oplevert. Het oordeel van het hof dat de in de notariële akte opgenomen, door de verdachte gegeven ‘garantie’ met de in de bewezenverklaring weergegeven inhoud, een feit oplevert ‘van welks waarheid die akte moet doen blijken’, is zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk. Niet valt in te zien op grond waarvan het hof heeft geoordeeld dat niet slechts de verklaring dat de verdachte de duidelijkheid en getrouwheid van de balans garandeert – in die zin dat de verdachte instaat voor die juistheid en getrouwheid en aansprakelijk is als komt vast te staan dat die balans niet duidelijk en getrouw is – maar ook de duidelijkheid en getrouwheid van die balans zelf moet worden aangemerkt als een ‘verklaring van welks waarheid die akte moet doen blijken’.

Het voorgestelde eerste middel:

Het middel klaagt dat het hof de verdachte tegelijkertijd heeft gehoord als verdachte in zijn eigen strafzaak en als getuige in de – gelijktijdig doch niet gevoegd behandelde – strafzaak van een medeverdachte.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Uit dit samenstel van bepalingen moet worden afgeleid dat de uitzonderlijke werkwijze die hier is gevolgd, te weten het tegelijkertijd horen van iemand

als verdachte in zijn eigen strafzaak én als getuige in de strafzaak tegen een medeverdachte, niet past in het Nederlandse stelsel van strafvordering, in het bijzonder niet omdat daardoor de aan artikel 29 Sv ten grondslag liggende verklaringsvrijheid van de verdachte op ontoelaatbare wijze onder druk kan komen te staan.

Het hof heeft de verdachte voorafgaand aan zijn verhoor als verdachte beëdigd als getuige in de gelijktijdig behandelde zaak van zijn medeverdachte met de mededeling dat hij geacht wordt 'hetgeen hij als verdachte verklaart in zijn strafzaak ook als getuige in de strafzaak van de medeverdachte te hebben verklaard'. Aldus heeft het hof zozeer gehandeld in strijd met een behoorlijke procesorde dat het nietigheid van het onderzoek en de naar aanleiding daarvan gegeven uitspraak oplevert. Het middel is terecht voorgesteld.

Het voorgestelde tweede middel:

Hoewel de bestreden uitspraak wegens de gegrondheid van het eerste middel niet in stand kan blijven, vindt de Hoge Raad aanleiding ook het tweede middel te bespreken. Dit middel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte in een authentieke akte valse opgaven heeft doen opnemen aangaande een feit van welks waarheid de akte moest doen blijken.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het in artikel 227 lid 1 Sr gestelde vereiste dat de in die bepaling bedoelde opgave in een authentieke akte moet betreffen een feit 'van welks waarheid de akte moet doen blijken', dient te worden getoetst aan de regels voor de bewijskracht van authentieke akten in de wet gesteld. Aan dat vereiste is voldaan wanneer de akte is bestemd om van de waarheid van dat feit te doen blijken (vgl. HR 23 december 1980, ECLI:NL:HR:1980:AC7086, NJ 1981/484). Ingevolge artikel 157 lid 2 Rv levert een partijverklaring in een authentieke akte tegenover de wederpartij dwingend bewijs op van de waarheid van de verklaring omtrent hetgeen de akte bestemd is ten behoeve van de wederpartij te bewijzen.

Het oordeel van het hof dat de in de notariële akte opgenomen, door de verdachte gegeven 'garantie' met de in de bewezenverklaring weergegeven inhoud, een feit oplevert 'van welks waarheid die akte moet doen blijken', is zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk. Niet valt in te zien op grond waarvan het hof heeft geoordeeld dat niet slechts de verklaring dat de verdachte de duidelijkheid en getrouwheid van de balans garandeert – in die zin dat de verdachte instaat voor die juistheid en getrouwheid en aansprakelijk is als komt vast te staan dat die balans niet duidelijk en getrouw is – maar ook de duidelijkheid en getrouwheid van die balans zelf moet worden aangemerkt als een 'verklaring van welks waarheid die akte moet doen blijken'. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof

's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:466

Zaaknummer: 12/01477

Wetsartikelen: 29 lid 1 Sv, 219 Sv, 290 lid 4 Sv, 227 lid 1 Sr en 157 Rv

RECHTSPRAAK

De onder 2.3.2 weergegeven bewezenverklaringen van de onderdelen van de tenlastelegging waartoe het cassatieberoep door de raadsman van de verdachte is beperkt, zijn niet als zodanige zelfstandige strafrechtelijke verwijten te beschouwen. De Hoge Raad verstaat voormelde akte aldus dat namens de verdachte cassatieberoep is ingesteld tegen alle beslissingen ter zake van het onder 4, 8, 9 en 10 tenlastegelegde, en dat in de akte slechts ten overvloede is opgenomen op welke gedeelten van de bestreden uitspraak de bezwaren in het bijzonder betrekking hebben. De verdachte kan worden ontvangen in het ingestelde beroep tegen de beslissingen ter zake van het tenlastegelegde onder 4, 8, 9 en 10.

Ingevolge artikel 429 Sv kan het beroep in cassatie tegen een gedeelte van een in hoger beroep gewezen uitspraak worden ingesteld. Niet elke beperking van het cassatieberoep kan echter worden aanvaard. In geval van een samengestelde tenlastelegging als hiervoor onder 2.3.1 weergegeven kan het cassatieberoep worden beperkt tot de beslissingen over (cumulatieve, alternatieve en/of primaire) onderdelen van de tenlastelegging waarin een zelfstandig strafrechtelijk verwijt is omschreven (vgl. HR 31 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:CA1610, r.o. 2). De hiervoor onder 2.3.2 weergegeven bewezenverklaringen van de onderdelen van de tenlastelegging waartoe het cassatieberoep door de raadsman van de verdachte is beperkt, zijn niet als zodanige zelfstandige strafrechtelijke verwijten te beschouwen. De Hoge Raad verstaat voormelde akte aldus dat namens de verdachte cassatieberoep is ingesteld tegen alle beslissingen ter zake van het onder 4, 8, 9 en 10 tenlastegelegde, en dat in de akte slechts ten overvloede is opgenomen op welke gedeelten van de bestreden uitspraak de bezwaren in het bijzonder betrekking hebben. De verdachte kan worden ontvangen in het ingestelde beroep tegen de beslissingen ter zake van het tenlastegelegde onder 4, 8, 9 en 10.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan zijn oordeel onderworpen, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die

zin dat deze 34 maanden belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:479

Zaaknummer: 11/03281

Wetsartikelen: 429 Sv

RECHTSPRAAK

Voor zover het middel klaagt over het ontbreken van een met gewichtige redenen omkleed bevel, mist het feitelijke grondslag. Voor zover het middel erover klaagt dat het horen van de procespartijen door het hof achterwege is gebleven, kan het niet tot cassatie leiden bij gebrek aan belang aangezien blijktens het proces-verbaal de procesdeelnemers tegen het bevel niet zijn opgekomen.

Het middel klaagt over de beslissing van het hof om een getuige met gesloten deuren te horen zonder dat in het proces-verbaal van de terechtzitting een met gewichtige redenen omkleed bevel daartoe is opgenomen en zonder dat de procesdeelnemers zijn gehoord.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Aan de verdachte is primair tenlastegelegd, kort gezegd, verkrachting van [betrokkene], die ten tijde van dat feit 13 jaar oud was. Het proces-verbaal van de terechtzitting houdt in de beslissing van het hof de minderjarige [betrokkene], die als benadeelde partij aanwezig was, als getuige ter terechtzitting te horen, nadat de raadsman had medegedeeld dat de verdachte betwist dat hij haar heeft verkracht. Het proces-verbaal van de terechtzitting houdt vervolgens in dat het hof heeft bevolen dat de behandeling tijdens het verhoor van de toen 16-jarige getuige [betrokkene] zal plaatsvinden met gesloten deuren, hetgeen meebracht dat haar beide ouders de zaal zouden verlaten. Met zijn overweging dat, hoewel [betrokkene] reeds door de politie en de rechter-commissaris is gehoord, het hof het van belang acht aan haar nog enkele aanvullende vragen te stellen en dat tijdens haar verhoor beide ouders de zittingszaal moesten verlaten, heeft het hof als reden voor genoemd bevel kennelijk tot uitdrukking gebracht dat dit bevel wordt gegeven omdat zowel het belang van de minderjarige getuige als het belang van de waarheidsvinding sluiting der deuren eiste. Voor zover het middel klaagt over het ontbreken van een met gewichtige redenen omkleed bevel, mist het feitelijke grondslag. Voor zover het middel erover klaagt dat het horen van de procespartijen door het hof achterwege is gebleven, kan het niet tot cassatie leiden bij gebrek aan belang aangezien blijktens het proces-verbaal de procesdeelnemers tegen het bevel niet zijn opgekomen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de duur van de

opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze twee jaren en twee maanden belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:473

Zaaknummer: 12/01178

Wetsartikelen: 269 (oud) Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat het Openbaar Ministerie ernstig is tekortgeschoten in de controle op de uitvoering van het verhoorprotocol, maar dat deze tekortkomingen niet van zodanige aard zijn dat de conclusie gerechtvaardigd is dat sprake is van ernstige inbreuken op beginselen van een behoorlijke procesorde waarmee doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte aan diens recht op een eerlijke behandeling van de zaak is tekortgedaan, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting, en dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk en ontoereikend gemotiveerd. Het oordeel van het hof dat het in de gang van zaken m.b.t. de ontwikkeling van het verhoorprotocol en de toepassing van de daarin vervatte methode van inzet van de dominee en de ervaringsdeskundige geen aanleiding ziet om de verklaringen van de vermeende slachtoffers die met gebruik van deze methode zijn gehoord integraal uit te sluiten van het bewijs, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en dat oordeel is niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd.

Het middel komt op tegen de verwerping door het hof van de verweren, strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de strafvervolging althans tot uitsluiting van het bewijs van de met toepassing van het verhoorprotocol verkregen aangiften.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Aan het middel ligt de opvatting ten grondslag dat de in het onderhavige verhoorprotocol neergelegde methode niet mag worden toegepast zonder dat daarvoor een specifieke wettelijke grondslag bestaat. Die opvatting is niet juist. In de overwegingen van het hof ligt als zijn oordeel besloten dat de enkele toepassing van de in dit protocol vervatte methode van inzet van de dominee en de ervaringsdeskundige geen disproportionele inbreuk maakt op grondrechten van de verdachte en niet zeer risicovol is voor de integriteit en beheersbaarheid van de opsporing (vgl. HR 20 december 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP0070, NJ 2012/159). Daarvan uitgaande behoefde deze methode geen

specifieke wettelijke grondslag en is zij, anders dan het middel betoogt, niet wegens strijd met de wet onrechtmatig.

Voor zover het middel erover klaagt dat het hof het beroep op niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in de strafvervolgning van de verdachte ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd heeft verworpen, faalt het. Het hof heeft, in navolging van de rechtbank geoordeeld dat het Openbaar Ministerie ernstig is tekortgeschoten in de controle op de uitvoering van het verhoorprotocol, maar dat deze tekortkomingen niet van zodanige aard zijn dat de conclusie gerechtvaardigd is dat sprake is van ernstige inbreuken op beginselen van een behoorlijke procesorde waarmee doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte aan diens recht op een eerlijke behandeling van de zaak is tekortgedaan. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd.

Voor zover het middel de klacht bevat dat onjuist of ontoereikend gemotiveerd is het oordeel van het hof dat het in de gang van zaken met betrekking tot de ontwikkeling van het verhoorprotocol en de toepassing van de daarin vervatte methode van inzet van de dominee en de ervaringsdeskundige geen aanleiding ziet om de verklaringen van de vermeende slachtoffers die met gebruik van deze methode zijn gehoord integraal uit te sluiten van het bewijs, faalt het eveneens. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat het hof, die de inhoud van de gesprekken die de slachtoffers met de dominee en de ervaringsdeskundige hebben gevoerd niet tot het bewijs heeft gebezigd, niet onbegrijpelijk heeft geoordeeld dat de inschakeling van de dominee en de ervaringsdeskundige niet tot gevolg heeft dat alle verklaringen die de aangeefsters die met hen hebben gesproken, hebben afgelegd niet betrouwbaar zijn, maar dat ten aanzien van ieder individueel slachtoffer zal moeten worden onderzocht of de afgelegde verklaringen de toets van de betrouwbaarheid kunnen doorstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:477

Zaaknummer: 12/02092

Wetsartikelen: Verhoorprotocol

RECHTSPRAAK

De bewijsvoering van het hof schiet tekort. De door het hof blijkens de nadere bewijsoverweging in het bijzonder in aanmerking genomen omstandigheden dat de verdachte onder invloed van alcohol en zonder in het bezit te zijn van een rijbewijs slingerend, met wisselende snelheden en op te korte afstand van andere auto's heeft gereden, vervolgens op het weggedeelte, bestemd voor het tegemoetkomende verkeer is terechtgekomen en een ongeval heeft veroorzaakt, zouden toereikend kunnen zijn voor het oordeel dat de verdachte, zoals eveneens is tenlastegelegd, 'zeer, althans aanmerkelijk onoplettend, onvoorzichtig en/of onachtzaam' heeft gereden onder de in artikel 175 lid 3 WVV 1994 tot strafverhoging leidende omstandigheden, maar zij zijn niet zonder meer toereikend voor het oordeel van het hof dat de verdachte 'roekeloos' in de zin van artikel 6 in verbinding met artikel 175 lid 2 WVV 1994 heeft gereden.

Het middel richt zich tegen het oordeel van het hof dat sprake is van schuld in de zin van roekeloosheid.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De bewijsvoering van het hof schiet tekort. De door het hof blijkens de nadere bewijsoverweging in het bijzonder in aanmerking genomen omstandigheden dat de verdachte onder invloed van alcohol en zonder in het bezit te zijn van een rijbewijs slingerend, met wisselende snelheden en op te korte afstand van andere auto's heeft gereden, vervolgens op het weggedeelte, bestemd voor het tegemoetkomende verkeer is terechtgekomen en een ongeval heeft veroorzaakt, zouden toereikend kunnen zijn voor het oordeel dat de verdachte, zoals eveneens is tenlastegelegd, 'zeer, althans aanmerkelijk onoplettend, onvoorzichtig en/of onachtzaam' heeft gereden onder de in artikel 175 lid 3 WVV 1994 tot strafverhoging leidende omstandigheden, maar zij zijn niet zonder meer toereikend voor het oordeel van het hof dat de verdachte 'roekeloos' in de zin van artikel 6 in verbinding met artikel 175 lid 2 WVV 1994 heeft gereden. Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:470

Zaaknummer: 12/03455

Wetsartikelen: 6 WVV 1994 en 175 lid 2 WVV 1994

RECHTSPRAAK

Kennelijk als gevolg van een misslag is het vermelde gedeelte van het relaas van de verbalisant niet weergegeven in 's hofs arrest. De Hoge Raad leest het arrest met herstel van die misslag. In die – verbeterde – lezing van de bestreden uitspraak kan uit de gebezigde bewijsmiddelen worden afgeleid dat het de verdachte is geweest die de in de bewezenverklaring genoemde personenauto bestuurde. Het middel faalt derhalve.

Het middel klaagt dat 's hofs oordeel dat de verdachte ‘als bestuurder’ met een onverzekerde auto heeft gereden ontoereikend is gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Blijkens hetgeen onder 2.2.2 is weergegeven heeft het hof het daar onder 1 genoemde proces-verbaal tot bewijs gebezigd, ‘voor zover inhoudende als relaas van de verbalisant [verbalisant], blz. 1 en 2’. Genoemd proces-verbaal bevindt zich bij de op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad gezonden stukken. Bladzijde 2 van dat proces-verbaal houdt als relaas van de verbalisant onder meer in: ‘Verdachte werd staande gehouden’ en verstreekte de personalia zoals in 's hofs arrest zijn vermeld. Kennelijk als gevolg van een misslag is het zo-even vermelde gedeelte van het relaas van de verbalisant niet weergegeven in 's hofs arrest. De Hoge Raad leest het arrest met herstel van die misslag.

In die – verbeterde – lezing van de bestreden uitspraak kan uit de gebezigde bewijsmiddelen worden afgeleid dat het de verdachte is geweest die de in de bewezenverklaring genoemde personenauto bestuurde. Het middel faalt derhalve.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:471

Zaaknummer: 13/02029

Wetsartikelen: 434 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

De vaststelling dat verdachte blijkt 'een hem betreffend uittreksel Justitiële Documentatie d.d. 24 april 2012 eerder onherroepelijk is veroordeeld voor het plegen van een soortgelijk feit en andersoortige feiten' is niet zonder meer begrijpelijk aangezien voormeld uittreksel daarvoor geen steun biedt. De strafoplegging is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over de strafmotivering.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De verdachte is ter zake van 'diefstal door twee of meer verenigde personen' en 'diefstal', begaan op 13 juli 2010 en 1 juli 2011, veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren, subsidiair 25 dagen hechtenis, en een gevangenisstraf van 2 weken voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren. De strafoplegging is als volgt gemotiveerd:

'Het hof heeft de op te leggen straffen bepaald op grond van de ernst van de feiten en de omstandigheden waaronder deze zijn begaan en op grond van de persoon en de persoonlijke omstandigheden van de verdachte, zoals daarvan is gebleken uit het onderzoek ter terechtzitting.

Daarbij heeft het hof in het bijzonder het volgende in aanmerking genomen.

De verdachte heeft zich op bewezenverklarde wijze schuldig gemaakt aan twee diefstallen, waarvan één diefstal in vereniging is gepleegd. De verdachte heeft zich daarbij kennelijk uitsluitend laten leiden door zijn eigen financieel gewin en aldus handelende blijk gegeven van een miskenning van het eigendomsrecht van anderen. Dergelijke feiten zijn niet alleen ergerlijk, maar veroorzaken doorgaans ook financiële schade en overlast bij de benadeelden.

Het hof heeft in het nadeel van de verdachte acht geslagen op een hem betreffend uittreksel Justitiële Documentatie d.d. 24 april 2012, waaruit blijkt dat de verdachte eerder onherroepelijk is veroordeeld voor het plegen van een soortgelijk feit en andersoortige feiten. Dat heeft hem er kennelijk niet van weerhouden de onderhavige feiten te plegen.'

De vaststelling dat de verdachte blijkt 'een hem betreffend uittreksel Justitiële Documentatie d.d. 24 april 2012 (...) eerder onherroepelijk is veroordeeld voor het plegen van een soortgelijk feit en andersoortige feiten' is niet zonder meer begrijpelijk aangezien voormeld uittreksel daarvoor geen steun biedt. De strafoplegging is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:481

Zaaknummer: 12/02775

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Het argument dat de verdachte met zijn door het hof als ongeloofwaardig aangemerkte verklaring ‘heeft willen verbergen of verhullen dat de ketting uit een misdrijf afkomstig was’ zegt niets over het antwoord op de vraag of sprake is van een gedraging die gericht is op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van de ketting als hiervoor bedoeld, maar vormt een omstandigheid waaruit het hof niet meer heeft kunnen afleiden dan dát de ketting een criminele herkomst heeft, te weten uit het door de verdachte begane, onder 2 bewezenverklaarde, misdrijf. Het oordeel van het hof is dan ook ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte zich heeft schuldig gemaakt aan het onder 1 tenlastegelegde witwassen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het gaat hier om het bewezenverklaarde voorhanden hebben van een (gouden) ketting die – naar in het oordeel van het hof besloten ligt – afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf. Uit de motivering van dat oordeel kan echter niet worden afgeleid dat sprake is van een gedraging die meer omvat dan het enkele verwerven of voorhanden hebben en die een op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat door eigen misdrijf verkregen voorwerp gericht karakter heeft (vgl. HR 17 december 2013, ECLI:NL:HR:2013:2001). Het argument dat de verdachte met zijn door het hof als ongeloofwaardig aangemerkte verklaring ‘heeft willen verbergen of verhullen dat de ketting uit een misdrijf afkomstig was’ zegt immers niets over het antwoord op de vraag of sprake is van een gedraging die gericht is op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van de ketting als hiervoor bedoeld, maar vormt een omstandigheid waaruit het hof niet meer heeft kunnen afleiden dan dát de ketting een criminele herkomst heeft, te weten uit het door de verdachte begane, onder 2 bewezenverklaarde, misdrijf. Het oordeel van het hof is dan ook ontoereikend gemotiveerd. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:480

Zaaknummer: 12/02491

Wetsartikelen: 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft zijn oordeel dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, gelet op hetgeen hiervoor is vooropgesteld m.b.t. mogelijke contra-indicaties, ontoereikend gemotiveerd, mede in aanmerking genomen dat het hof kennelijk heeft geoordeeld dat de gelegenheid voor de verdachte om na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en om zich daarvan rekenschap te geven, zich in het bijzonder voordeed gedurende het tijdsbestek dat hij – nadat hij zich had onttrokken aan het gevecht met [slachtoffer] – naar de keuken is gelopen om een mes te pakken en weer terug is gelopen naar [slachtoffer].

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring in de zaak met parketnummer 04/850164-11, voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel ‘voorbedachte raad’ moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdsperiode tussen

besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hierboven bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963).

Het hof heeft zijn oordeel dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, gelet op hetgeen hiervoor is vooropgesteld met betrekking tot mogelijke contra-indicaties, ontoereikend gemotiveerd, mede in aanmerking genomen dat het hof kennelijk heeft geoordeeld dat de gelegenheid voor de verdachte om na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en om zich daarvan rekenschap te geven, zich in het bijzonder voordeed gedurende het tijdsbestek dat hij – nadat hij zich had onttrokken aan het gevecht met [slachtoffer] – naar de keuken is gelopen om een mes te pakken en weer terug is gelopen naar [slachtoffer].

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het in de zaak met parketnummer 04/850164-11 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:472

Zaaknummer: 13/00559

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Gelet op het bepaalde in en krachtens de WAHV kan uit de door het hof gebezigde bewijsvoering worden afgeleid dat het hier gaat om de belemmering door de verdachte van een handeling, ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift ondernomen door een ambtenaar met de uitoefening van enig toezicht belast, maar dat is niet tenlastegelegd. Dat die handeling is ondernomen in het kader van het opsporen en/of onderzoeken van strafbare feiten, kan uit 's hofs bewijsvoering echter niet worden afgeleid. De bewezenverklaring is dus in dit opzicht niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel strekt ten betoge dat het hof wat betreft feit 2 ten onrechte heeft geoordeeld dat sprake is van een handeling die is ondernomen ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift als bedoeld in artikel 184 lid 1 Sr.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Tenlastegelegd en dienovereenkomstig bewezenverklaard is dat de verdachte opzettelijk de in de bewezenverklaring omschreven handeling van een politieambtenaar (het uitschrijven van 'een kennisgeving beschikking inzake de Wet Mulder') heeft belemmerd. Het middel klaagt onder meer dat uit de door het hof gebezigde bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat die handeling door de politieambtenaar is verricht in het kader van het opsporen en/of onderzoeken van strafbare feiten, zoals eveneens is tenlastegelegd en bewezenverklaard.

Gelet op het bepaalde in en krachtens de WAHV kan uit de door het hof gebezigde bewijsvoering wel worden afgeleid dat het hier gaat om de belemmering door de verdachte van een handeling, ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift ondernomen door een ambtenaar met de uitoefening van enig toezicht belast, maar dat is niet tenlastegelegd. Dat die handeling is ondernomen in het kader van het opsporen en/of onderzoeken van strafbare feiten, kan uit 's hofs bewijsvoering echter niet worden afgeleid. De bewezenverklaring is dus in dit opzicht niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:468

Zaaknummer: 12/04442

Wetsartikelen: 184 Sr

RECHTSPRAAK

In het licht van doel en strekking van artikel 510 Sv moet deze bepaling aldus worden uitgelegd dat de daar bedoelde regeling ook toepasselijk is in een geval als het onderhavige waarin het gaat om een rechterlijk ambtenaar aan wie ontslag is verleend uit zijn functie, tegen wie de verdenking is gerezen een strafbaar feit te hebben begaan en die ter zake daarvan zou moeten worden vervolgd en berecht voor een in het eerste lid van die bepaling genoemd gerecht waarvan hij voordien deel heeft uitgemaakt. Het verzoek is vatbaar voor toewijzing.

Ingevolge artikel 510 lid 1 Sv wordt ingeval 'een rechterlijk ambtenaar voor zijne rechtbank, zijn gerechtshof of voor een gerecht binnen het ressort van zijne rechtbank of zijn gerechtshof zou moeten worden vervolgd en berecht', op verzoekschrift van het Openbaar Ministerie dat naar de gewone regelen met de vervolging is belast, door de Hoge Raad een ander gerecht van gelijke rang als het anders bevoegde aangewezen voor hetwelk de vervolging en berechting der zaak zal plaatshebben.

De strekking van artikel 510 Sv is te waarborgen dat een rechterlijk ambtenaar die wordt verdacht van een strafbaar feit, in eerste of tweede aanleg zal worden vervolgd of berecht door een zodanige instantie dat de schijn van bevoordeling of benadeling van hem wordt vermeden. De vermijding van die schijn is ook van belang bij de beslissing van het Openbaar Ministerie om – in het geval dat jegens een rechterlijk ambtenaar een verdenking van een strafbaar feit is gerezen – al dan niet gebruik te maken van onder meer zijn bevoegdheid die ambtenaar niet te vervolgen. Gelet daarop moet artikel 510 Sv aldus worden uitgelegd dat in de in het eerste lid genoemde gevallen het Openbaar Ministerie dat naar de gewone regelen met de vervolging is belast, gehouden is een verzoek tot aanwijzing van een ander gerecht in te dienen indien naar zijn aanvankelijk oordeel een rechterlijk ambtenaar als verdachte van een strafbaar feit moet worden aangemerkt, opdat het Openbaar Ministerie bij het aan te wijzen gerecht beslist omtrent de verdere behandeling van de zaak (vgl. HR 17 februari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO3669, NJ 2005/144).

In het licht van doel en strekking van artikel 510 Sv moet deze bepaling aldus worden uitgelegd dat de daar bedoelde regeling ook toepasselijk is in een geval als het onderhavige waarin het gaat om een rechterlijk ambtenaar aan wie ontslag is verleend uit zijn functie, tegen wie de verdenking is gerezen een strafbaar feit te hebben begaan en die ter zake daarvan zou moeten worden vervolgd en berecht voor een in het eerste lid van die bepaling genoemd gerecht waarvan hij voordien deel heeft uitgemaakt.

Uit de bij het verzoekschrift overgelegde stukken blijkt:

- a. dat tegen de betrokkene de verdenking is ontstaan dat deze zich heeft schuldig gemaakt aan een strafbaar feit;
- b. dat de betrokkene rechterlijk ambtenaar in de zin van artikel 510 lid 1 Sv is geweest.

Uit het vorenstaande volgt dat het verzoek vatbaar is voor toewijzing.

De Hoge Raad wijst de Rechtbank Noord-Holland aan als gerecht voor hetwelk, zo het Openbaar Ministerie bij die rechtbank dit nodig oordeelt, de vervolging en berechting van de zaak zullen plaatshebben.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:488

Zaaknummer: 13/06319

Wetsartikelen: 510 Sv

RECHTSPRAAK

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof geoordeeld dat ‘naar aard en uiterlijke verschijningsvorm sprake moet zijn geweest van kalm beraad’. Het hof heeft dat oordeel gebaseerd op de overweging dat de verdachte, nadat hij het café had verlaten en weer was teruggekeerd, direct op het slachtoffer – die blijkens de bewijsmiddelen 1, 4, 5 en 6 nog aan de bar zat – is afgelopen en op hem heeft ingestoken. Het hof heeft blijkens bewijsmiddel 2 evenwel ook als vaststaand aangenomen dat het latere slachtoffer naar de ingangsdeur van de bar is toegelopen en dat de verdachte bij de ingangsdeur buiten stond. De bewijsvoering is daarom – op een punt dat in het licht van de overweging van het hof over uiterlijke aard en verschijningsvorm niet van ondergeschikte betekenis is – innerlijk tegenstrijdig. Ook overigens is het oordeel dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, gelet op hetgeen onder 2.3 is vooropgesteld, niet toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van feit 1 wat betreft de voorbedachte raad onvoldoende met redenen is omkleed.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel ‘voorbedachte raad’ moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve

aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdspanne tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hierboven bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963).

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof geoordeeld dat 'naar aard en uiterlijke verschijningsvorm sprake moet zijn geweest van kalm beraad'. Het hof heeft dat oordeel gebaseerd op de overweging dat de verdachte, nadat hij het café had verlaten en weer was teruggekeerd, direct op het slachtoffer – die blijkens de bewijsmiddelen 1, 4, 5 en 6 nog aan de bar zat – is afgelopen en op hem heeft ingestoken. Het hof heeft blijkens bewijsmiddel 2

evenwel ook als vaststaand aangenomen dat het latere slachtoffer naar de ingang deur van de bar is toegelopen en dat de verdachte bij de ingang deur buiten stond. De bewijsvoering is daarom – op een punt dat in het licht van de overweging van het Hof over uiterlijke aard en verschijningsvorm niet van ondergeschikte betekenis is – innerlijk tegenstrijdig. Ook overigens is het oordeel dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, gelet op hetgeen onder 2.3 is vooropgesteld, niet toereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak – voor zover aan zijn oordeel onderworpen – maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:469

Zaaknummer: 12/05842

Wetsartikelen: 289 Sr